

**Ὁ Κορβιάτης λόγον δίδει
τὴ συνέθεσιν ὅσα ταξεῖθι.**

Καλῶς ἤλθεσ, καλῶς ἤλθεσ, εἶπαν με γελῶντα χεῖλη
στὸν Πρωθυπουργὸν τοῦ κράτους Ὑπουργοὶ καὶ τόσοι φρι-
[λοι.
Εἰς τὴν Κέρκυρα ποδ' ἤγγεσ δὲν σ' ἐμοῦσκεψε βροχή;
Ἔβγαλεσ κανένα λόγον; σούκαναν ὑποδοχὴ;

Τὴν Πριγκήπισσα τὴν εἶδες μὲ τὰ ὄσα τῆσ τὰ κορίτσα;
ἤγγεσ ἔβω σ'ὸ Γαστούρι; ἤγγεσ ἔβω σ'τὴ Γαρίτσα;
ἤγγεσ μέσα σ'τὸ Παλάτι καὶ εἰ δάσους ἐρημιὰς;
ἤτελειωσες μὲσ σ'ὸ βαπόρι μεταρρῦθμισι καμμιὰ;

Κι' ὁ Κόντης εἶπε σοβαρός :

ἔζηταν πρίμος ὁ καιρός,
εἶνα ταξεῖθι τζόγια μου, φουσῶσε τραμουντάνα,
καὶ πρὶν νὰ πάω τῆ Κορροῦσ ἔκτυποῦσαν τὴν καμπάνα.

Ἐτὸ φεγγαράκι σ'ἐκίπαζε τάστέρια τουρανοῦ
κι' ἀχνίζωντας ἐπήγγαινε γιὰ νάβρῃ τὴν Αὐγοῦλα,
καὶ μόλις μεταρρῦθμισι μου γάωνανε τὸν νοῦ
μ' ἔζηταν σ'τὴν καμπίνα μου ζαλάδα κι' ἀναγοῦλα.

Ἐκαὶ σὰν ἐβγήκα τῆ Κορροῦσ, μ' ἐκείνο καὶ μὲ τοῦτο,
μὲ τὰ πολλὰ τὰ ζήτω τους καὶ τῆ διαδηλώσει
κουάρτο δὲν μ' ἀφήσανε, δὲν μ' ἀφήσαν μενωστο
νὰ τοῦσ φινίρω μὲ καὶ ἀπὸ τῆ βελτιώσεισ.

Ἐκαὶ τὴν νύκτα καὶ τὴ μέρα
κάντο, μουζικα, παντιέρα,
κι' ἔβωχα σ'τὴν λιτανεία, κι' εἶχανε τὸν Ἄγιο βγάλε,ι,
κι' ἔταν μὲσ σ'τὴν Ἐκκλησιὰ του πὲν γυρίσανε καὶ πάλι,
ἔβγαλανε σ'τὴν λιτανεία τὸ κουάδρο τὸ δικό μου,
καὶ ἤηλά σηκῶντάσ το στέκου μ'πρὸσ σ'τ' ἄρχον-
[τικό μου.

Ἐζήτω, Κόντη, μπράβο, Κόντη, τζόγια, φέρε καὶ πιτίνι,
μὰ τοῦσ ἔβγαλα καὶ λόγο καὶ μου βγάλανε κι' ἐκείνοι.
Ζήτω, Κόντε, ζήτω, Δόγη,
κι' ἐπεριόδιαν οἱ λόγοι.

ἘΒίτσιαισ καὶ σούτρα φέρτα, κάθε κοντιλικὴ πρέχει,
κομφετούραισ μου τινάζουσ
καὶ σ' ἀνώτερα φωνάζουσ,
μὰ τοῦσ εἶπα φιναιμέντε πὸσ ἀνώτερα δὲν ἔχει.

ἘΤοῦσ εἶπα πὸσ τοῦ καθενὸσ θὰ γίνουσ τὰ καπρίτσια,
τὸ πὸσ θὰ κάνω τῆ Κορροῦσ ἔσχοριστὴ πολιτίσια,
τοῦσ εἶπα κ' ἡ Βασιλισσα Βιτωρία καμμιὰ μέρα
πὸσ θ' ἀριδάρῃ τῆ Κορροῦσ ἀπὸ τὴν Ἑγγλιτέρα.

ἘΤοῦσ εἶπα πὸσ ἡ Κέρκυρα θάναι δευτέρα Λόντρα,
τὸ πὸσ θὰ πάῃ γρήγορα σ'τὸ Μόντε-Κάρλο κόντρα,
πὸσ ραφινάταισ φάμπρικαισ θ' ἀνοίξουσ κ' ἔδω πέρα
νὰ βγαίξουσ τράπουλαισ χαρτιὰ,
ποῦ θὰ τὰ πέρν' ἡ Βενετιὰ,
νὰ βγαίξουσ καὶ σκάτουλαισ φιαμπερι Μπασκιέρα.

ἘΜὰ γιὰ νὰ γίνουσ ἐλ' αὐτὰ, ρουσφέτσια νὰ μὴ θέλετε
καὶ κάρταισ νὰ μὴ στέλλετε,
καὶ μέσ' ἀπ' τὴν πρωτιούσα θὰ βγάλω μαφιόστο,
κι' ὄσοι ρουσφέτσια μου ζήτουσ αὐτοὶ θὰ πᾶν ἀ ρέστο.

Ἄλ' ὕστερα σὲ λίγο
τοῦσ εἶπα πὸσ θὰ φύγω,
κι' ἄρχισαν ἔλοι κ' ἔλαισ
φωναῖσ καὶ μπαρκαρόλαισ.

Ἦλθιν ἡ μαθὴρ μέρα,
ὄπου ἔανα, πατέρα,
μὰσ φεύγεισ ἀπ' ἔδω,
Καραβοκῆρ στάσου,
νὰ ζήσουσ τὰ παιδιὰ σου,
τὸν Πρεόδρο νὰ δῶ

Καὶ σὰν πῆδησα σ'τὴ βάρκα, μὲ παράπονο καθμῶ
μοῦφалан τοῦ Σολωμοῦ
τὴν καθμῶνὴν τὴν ἐανθοῦλα,
ὄπου μ'ἔπηκε σ'τὴν βαρκοῦλα,
κι' ἔφυγε σ'τὴν ζενετιὰ
μὲ διακρυβερκτὴ ματιὰ.

Κι' ἦταν ὁ γιαιλὸσ σὰν λίμνη,
καὶ σὰν μ'ἔπηκα σ'τὸ βαπόρι
βάρκεσ ἤλθαν ἀπ' τὴν πρῶμνη,
βάρκεσ ἤλθαν κ' ἀπ' τὴν πῶσηρ.

Κι' εἶλεγε καθένασ Κόντης, μὰ καὶ καθεμιὰ Κοντέσα :
εἶνα μόλα κ' ἔγια λέσα,
ἔγια Κόντης εἶναι μένα.

(Εἶπε τότεσ κ' ἄλλ' ἀκόμα
τὸ γλυκὸ τοῦ Κόντη στομά,
κι' Ὑπουργοὶ καὶ φίλοι κ' ἄλλοι
καλῶσ ἤλθεσ, τοῦπαν, πάλι
μὲσ σ'τὴν κἀβα, μὲσ σ'τὴν ζέστη,
κι' ἀναψαν Λαμπήρσ Λαμπάδεσ
σὰν πολιτικοὶ παππάδεσ
κι' ἔβαλαν ἔ Ἑλλάσ ἀνέστηρ).

**Καὶ κομποῦσαισ ποικιλίαισ,
μ' ἄλλουσ λόγουσ ἀγγελίαισ.**

ἘΒρενα, μέγα τεῦχοσ ὡσ Περιοδικὸν
παγκόσμιον, ποικίλον, καὶ φιλοσοφικόν.
Ὁ Πλάτων θὰ τὸ βγάξῃ, Δρακούλησ ὁ πολὺσ,
ἀνὴρ γενναῖοσ πῶλον καὶ θερμότητῆσ φύσεισ,
ἡ Δύσισ θὰ μανθάνῃ τὰ τῆσ Ἀνατολήσ,
κι' ἐκείνη θὰ μανθάνῃ τὰ πράγματα τῆσ Δύσεισ.
Ἐτὴν πόλιν τῆσ Ὀσφίρτῆσ θὰ βγαλῆν κάθε μῆνα
Ἐλληνιστὶ γραμμένον σὰν νῆαι σ'τὴν Ἀθήνα.

Ἄ γ ὦ ν, ποῦ βγαίνει μὲσ φορὰ τὴν ἑβδομάδα μόνον,
φύλλον λαμπρὸν Ἠπειρωτῶν καθὸσ καὶ Μακεδόνων,
θερμῶσ ἀγωνίζόμενον μετ' ἡρηστῆσ ἐλιπίδοσ
τὸν ἔριστον καὶ μέγιστον ἀγῶνα τῆσ πατριδοσ.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μασ τὸ Γραφεῖον, ἔλο μέτρα καὶ ρυθμῶσ,
ἔσων Πιννακῶτῶν τὸν ὄρομον, δεκαπέντε ἀριθμῶσ.